

Det var engang et lite land
hvor nordenvinden snodde
furet, verbidtt over vand,
hvor kråkefolket bodde.

De kunne ikke enes
om drott fra egne hytter,
de deffor valgte strutsen
til konge og beskytter.

De kvde rolig på sin tråkk
de sov og drakk og spiste,
hver enkelt een var selv seg nok
hver dag det var den siste.

Men rundt dem tårnet skyer opp,
og vidt omkring det stormet,
det mørknet, tettnet uten stopp,
men kråkefolket dormet.

Ja, kråka sov, men over dem
en kongeörn der svevet,
med vaktstomt blikk den skuet frem
og øket vakthold krevet.

Men ingen hørte vel på den
som varslet onde dager,
for den er ikke kråkas venn
som truer den med plager.

De skjeldte örnen ut og sov
og lot så skjebnen råde,
men stormen spurte ei om lov,
den kom som örnen spådde.

Ja, stormen kom så vill og lei
som selve svartedauen,
da rømte kråkene sin vei
og gjemte seg i skauen.

Og drotten selv i strutsesham
gikk ganske fra forstanden,
først bet den hodet av all skam,
så stakk den det i sanden.

Men bent mot stormens hvin og ul
så's kongeörnen stevne,
og i dens følge all den fugl,
hvis mot er verd å nevne.

I lange, tunge hårde år
de trosset stormens vrede,
de sikret alle kråkers kår
og berget deres rede.

---o0o---

Da stormen så la seg
og luften ble klar
kom kråkene frem fra sitt gjemme
og strutsen selv
han ble voldsomt til kar
og hevet så mektig sin stemme.

Og kråkene larret og skrek som før
i det store forsamlingsreiret
de ropte til verden: Kom, se og hör
det er vi som har storm, beseiret.

Den örnen, sa kråkene, den var i på
med stormen og ventet dens komme,
det er klart de på forhånd hadde
kontrakt
ellers hadden den ikke visst om det

Og derfor så ringet de örnkongen in
for örnen, som strutsen, ei rømte,
men strutsen han kalte på dommeren
sin
samfluksens til døden han dømte.

Og samtlige örner ble puttet i bur
fordi kråkene hersket alene,
og alle ble stillet til doms etter
tur
for krønking av kråkas domene.

Påny holdt da kråkene sitt parlamen
og fortsatte trøstig å ståke,
en ekstrafin tykkensk ble til og med
send
over havet som general kråke.

Og dermed gikk livet så ganske som
for
ingen arbeidet mer enn nødvendig,
og ingen anta at uttaföör reirets dö
sto en björn, blodtörstig, ubendig.

Det var mer om å gjøre for kråkene
å passe på örners unger,
enn å bygge sitt rede så det kunne
mot björnens ubendige hunger.

Slutten på visa er ikke kjent,
så her vil moralen klikke,
no bud inn i fremtiden er ikke send
så hvordan det gikk vet vi ikke.

En ting hadde kråkene ganske glemt
det at deres lag er det hedre
og at der oppe i örners element
er utsikten ti ganger bedre.

Så hvis det gikk galt
husk da alltid på:
i antall er kråker de fleste.
Men når det er vidsyn det kommer an,
er örneslekten den beste.

---o0o---